

Vlaamse hoogmis

Op 5 april werd de hoogmis van het wielrennen gehouden. Heel Vlaanderen was op die dag op een of andere manier te vinden langs het parcours, bij de start- of finishplaats, op de Muur van Geraardsbergen of in iedere staminee met een televisie en een goede pint. De Ronde van Vlaanderen trekt langs.

De zondag werd de hoogmis gehouden maar de dag ervoor vond de grote processie plaats. De Ronde van Vlaanderen voor wielertoeristen vond plaats. Men

kon in Brugge starten om de volle 270 km. te rijden, inclusief het saaie aanloopstuk naar de Vlaamse Ardennen. Maar de meerderheid koos ervoor om de 140 km. vanuit Ninove naar Meerbeke te rijden. En Meerbeke ligt tegen Ninove aan.

Toen ik op 1 november een lezing hield over de pelgrimage naar Santiago, nodigde mijn vriend en lotgenoot mij al uit om de Ronde te komen rijden.

Zodoende kreeg ik enkele weken geleden een mailtje van hem om bij hem te logeren, vlak bij Ninove. Zodoende was ik vrijdagavond na mijn werk op weg naar Vlaanderen met mijn fiets achter in de auto.

Ik werd door François en zijn vrouw Astrid zeer gastvrij onthaald en na een gezellige avond was het de volgende dag om acht uur tijd om naar de start, twee kilometer verder in Ninove te gaan. Daar was het bij de inschrijving een drukte van belang. Na inschrijving vertrok ik om negen uur.

Negentienduizend fietsers op de baan zorgden ervoor dat auto's in dit geval ver in de minderheid waren, maar op de kasseien van de Patersberg en de Koppenberg werkte die massaliteit ons tegen. Daar moest iedereen lopen. Goed of slecht fietsend maakte niets uit. Maar daarna viel het veld uiteen en de volgende hellingen kon ik gewoon doorrijden. Er waren opvallend veel Britten als deelnemer aan de Ronde. Na Oudenaarde vond de eerste pauze plaats in een groot pakhuis. Daarna werd het serieus. De Steenbeekdries, de Leberg en de Berendries dienden zich aan en daartussenin werden diverse kasseienstroken met een bezoek vereerd en lieten zich in de polsen voelen. Ik had mijn Red Bull carbon framefiets meegenomen om eens te weten te komen hoeveel zo'n Canadees lichtgewicht frame kan hebben. Welnu, Red Bull mag blijven! Hij heeft de test glansrijk doorstaan.

In Brakel stond de tweede pauze in een brandweerkazerne op het programma. Ik belde, zoals afgesproken naar mijn gastheer- en vrouw dat ik de Muur al naderde. Vlak voor de Muur van Geraardsbergen echter buitelde een groepje op honderd meter van mijn voorwiel over elkaar. Ik hielp ze zo goed en kwaad mogelijk de man die gewond was. Hij had een sleutelbeenbreuk. Nadat er professionele hulp gearriveerd was ging ik verder. Vlak voor de Muur werden we tegengehouden door de organisatie. Een Rondeveteraan legde me uit dat de fietsers nu in blokken over de Muur gejaagd werden zodat iedereen een kans krijgt om fietsend boven te komen.

Mijn gastheer- en Vrouw stonden er niet. Dus reed ik verder. Een eindje verder kwam de laatste berg, de Bosberg. Dus gaf ik nog eens extra gas en boven stonden ze op me te wachten. Ze konden door de drukte de muur niet opkomen en daarom stonden ze me op de bosberg op te wachten.

Na de Bosberg werd de afdaling ingezet naar Meerbeke. Die was geleidelijk en de finish werd rap bereikt. Daarna nog enkele straten verder rijden naar de start in Ninove voor een

welverdiend lekker pintje en wat gezelligheid. Even nog bloed laten prikken bij de cholesterolstand en het bleek dat dit in mijn geval lekker laag is.

's-Avonds werd ik vergast door François op een diner in een Spaans restaurant. De zarzuela en gambas al ajillo smaakten goed, en we ontmoetten daar enkele mensen die in november ook deel uitmaakten van mijn toehoorders. Ook was er een zeer zeldzaam persoon aanwezig: een Spanjaard die nog nooit van de Camino de Santiago had gehoord.

De volgende dag was de echte ronde en Vlaanderen stond op zijn kop. De profs trokken rond en wij gingen uiteraard kijken. We keken bij de eerste ravitaillering, we picknickten op de Oude Kwaremont en vervolgens kwamen we midden in de vipkaravaan terecht in de straten voor de muur. Daar was een bus klem geraakt in de smalle straten. Op de radio hoorden we dat de coureurs op slechts enkele minuten van ons af waren. Maar gelukkig werd alles verholpen en konden we weer verder. De finish haalden we net niet om Stijn Devolder te zien winnen. Maar dat kon de dag niet kapot maken. Het was Vlaanderen puur op z'n best.

Na een hapje eten was het tijd voor mij om Vlaanderen te verlaten en het Brabantse weer op te zoeken.

Veel dank aan mijn gastvrouw en heer, François en Astrid, die me als een prins ontvingen en alles uit de kast trokken om het mij naar de zin te maken.

Marcel Hubers